

Flogvøllurin í Vágum

Eftir krígslok fekk Føroya Løgting flogvøllin í Vágum til gávis frá bretum, men eingin av teimum, sum tá skipaðu fyri her á landi, virdi hesa gávu so frægt, at teir lyftu hond frá síðu fyri at varðveita henda okkara fyrsta flogvøll — fyri ikki at tala um, at nýta hann til nakað skilagott.

Bretar bygdu flogvøllin í Vágum undir seinna heimsbardaga. Soleiðis var við bedingini niðri við Vatn.

Upprunaliga var ætlað, at vøllurin skuldi hava triggjar breytir, men gongdin í krignum, serliga viðgongdin í Norðurafrika, gjørdi, at slakað varð við útbyggingini norðanfyrir. Vøllurin fekk sostatt bert ta einu breytina og hangarin, umframt at sett varð á at grava av fyri næstu flogbreytini.

Við krígslok varð vøllurin við øllum, sum har var, latin Føroya Løgtingi til gávis, men synd er at siga, at væi varð farið um hesa gávu. Nei, byrjað varð við at taka niður alt, sum kundi seljast fyri pengar. Sjálvt rø og kaðalar vorðu grivin úr jorðini og seld og tær hundrættals tunnurnar av tjørvasfalti og barakkirnar fóru sama veg.

Endin var, at flogvøllurin varð ribbaður fyri øll virði og tekniskar installatiónir og varð av dansku loftferðslumyndugleikum sammettur við Slarak — vøllin í Grønlandi, sum var fyri somu vanlagnum. Enntá fortoyningsboyurnar niðri á Vatni vóru seldar og alt, sum ikki

kundi flytast, fekk loyvi at forfarast í Harrans friði. Soleiðis var við hangarinum, sum varð seldur sum gamalt jarn, men tó ikki fyrr enn bert rovíni stóðu eftir. Sama skilið var við sjúkrabúsinum í Sandavági.

Flugving var sostatt eingin eftir krígslok. Okkurt hendinga litið hernaðarflogfar kom kanska og setti seg á Vatnið ella á onkran geira, sum lendaði var á.

Hjartamál frá byrjan

Sjálvr kom eg á ting í 1958 og var flogmálið eitt av hjartamálum mínum frá fyrsta degi og tók skulu táverandi vágaumboð á tingi eiga fyri stuðul teirra í hesum máli.

Kanska var tað vestanstevnan í 1962, sum av alvara aftur fekk glíð á tosið um skipaða flugving. Vit í fyrireikingarnevndini kýttu okkum sum best fyri at fáa skrána so fjølbroytta og spennandi sum til bar, og eftirsum flogvøllur var í Vágum, so hildu vit, at tað kundi verið spennandi at skipa fyri flugving við stevnufólkinum.

Lars Larsen, sum eisini

var við í stevnunevndini, setti seg so í samband við bróðurin Ragnvald, sum var í Islandi og sum kendi forstjóran í Icelandair, Ørn O. Johnson. Hesir lögðust ikki á boðini, men skipaðu so fyri, at Icelandair skuldi koma til Føroya til vestanstevnuna 7. juli at flugva við stevnufólki. Einasta treytin var, at stevnunevndin skuldi gjalda undirskotið og tá bert av bensininum.

Minningarriki vestanstevnudagurin í 1962 kom og íslenska DC-3 flogfar, «Gljáfaxe» haldi eg tað nevndist, lendi fullsett í øllum góðum. Flogskiparar voru Jóhannes R. Snorrason og Gudjón Ólafsson. Eisini var Ragnvald Larsen við á ferðini.

Undirtøkan var ófer, tí hóast fólk tá ikki vóru von við at ferðast í luftini, so hættaðu umleið 300 fólk sær upp at siggja oyggjarar úr erva. Minnst meg rætt, so var kostnaðurin 45 krónur fyri hvønn.

Petur Mohr Dam, sáli, sum hevði livandi áhuga fyri øllum, ið kundi bota um kor okkara, hevði altíð havt í huga áneyðirnar fyri böttum samskiptismøguleikum bæði innanlands og úteftir og áðrenn

hálvtalað var orðið, so kom hann vestur at tala við okkum, undirritaða, Lars Larsen, Hugo Fjoroy og Icelandair-menninar, ið komnir vóru.

Skiligt var, at okkurt var í umbúna, tí bæði bløð og útvarp góvu hesum fyrireikandi tingingum miklan ans, og ikki man tað vera ov nógv sagt, at henda stevnuflugving og ágrýtni lógmans gav fólkinum her vesturi vónir um, at flogvøllurin aftur skuldi kunna fáast í nýtslu.

Sóknarstýrini lögdu hvørt í sínum lagi doyri á, at gongd skuldi fáast á málið og vágatingmenn hava til fyri stuttum staðið sum ein maður, tá tað hevur snúð seg um alamt at bota um flogvøllin í Vágum.

Ivin millum fólk úti um

